

УДК 327.82:35.07/08

JEL H7

DOI 10.33244/2617-5932.7.2021.209-219

Л. В. Шевченко,*здобувач ступеня доктора філософії,**Університет ДФС України,**м. Ірпінь, Україна**e-mail: svobodavsegda71@gmail.com***ORCID ID 0000-0003-2611-0374**

НОВА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ В КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті проаналізовано концепцію публічної дипломатії та стратегічних комунікацій та втілення концепції «м'якої сили» у зовнішній політиці України за рахунок сучасної цифровізації світового суспільства. Досліджено коло учасників, технологічне та медіасередовище, методи, а також особливості практичної реалізації нової публічної дипломатії. Визначено особливості використання інструментів культурної дипломатії для підтримки та просування національних інтересів України. Висвітлено процес формування нових інституційних структур на базі Міністерства закордонних справ та Міністерства культури та інформаційної політики, які відповідатимуть за нову публічну дипломатію та культурну дипломатію, що особливо важливо в умовах зовнішньої агресії та негативної пропаганди в адресу України. Обґрунтовано необхідність впровадження соціокультурних проєктів як всередині країни, так і за її межами, посилення проєктної складової в публічному управлінні.

Ключові слова: громадянське суспільство, культурна дипломатія, «м'яка сила», публічна дипломатія, публічне управління, соціальні мережі.

Л. В. Шевченко. Новая публичная дипломатии в контексте публичного управления

В статье проанализирована концепция публичной дипломатии и стратегических коммуникаций, исследуется воплощение концепции «мягкой силы» во внешней политике Украины за счет современной цифровизации мирового сообщества. Исследован круг участников, технологическая и медиа среда, методы, а также особенности практической реализации новой публичной дипломатии. Определены особенности использования инструментов культурной дипломатии для поддержки и продвижения национальных интересов Украины. Освещается также процесс формирования новых институциональных структур на базе Министерства иностранных дел и Министерства культуры и информационной политики, которые будут отвечать за новую публичную дипломатию и культурную дипломатию, что особенно важно в условиях внешней агрессии и негативной пропаганды в адрес Украины. Обоснована необходимость внедрения социокультурных проектов как внутри страны, так и за ее пределами, усиление проектной составляющей в публичном управлении.

Ключевые слова: гражданское общество, культурная дипломатия, «мягкая сила», публичная дипломатия, публичное управление, социальные сети.

Метою статті є аналіз підходів до визначення понять «нова публічна дипломатія» та «культурна дипломатія», їх змісту й сутності в публічному управлінні.

Постановка проблеми. Сучасні тенденції розвитку міжнародних відносин початку XXI ст. зазнають трансформацій. Процеси глобалізації суспільства та поширення новітніх інформаційно-комунікаційних технологій дають поштовх заради створення нових міжнародних акторів і нових викликів для держав. Традиційна публічна дипломатія була сформована в умовах «холодної війни», коли з електронних засобів масової інформації існували тільки радіо та телебачення. Умови сьогодення вимагають видозміни публічної дипломатії, а також ґрунтовного переосмислення її концептуальних засад та дають поштовх до дослідження цього явища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення характеристик публічної дипломатії наразі привертає увагу багатьох науковців. Отже, варто відзначити роботи Я. Меліссена, Дж. Ная, Р. Захарни, Н. Кулла, М. Леонарда, Дж. Паммента, Ф. Сейба, Ц. Чжана. Однак не цілком зрозуміло залишається сутність нової публічної дипломатії. Тому і можливості для міжнародних акторів не завжди є очевидними та й далеко не всі їх використовують. В Україні ж сам термін потребує більше розширеного уточнення змісту в зв'язку з особливостями його перекладу з інших мов. Отже, мета цієї роботи – дослідити концепцію нової громадської дипломатії, звернути увагу на згадані термінологічні проблеми та виявити їх характерні ознаки, особливості практичної реалізації.

Це, в першу чергу, дасть змогу зрозуміти сильні і слабкі сторони такого інструменту «м'якої сили», а також надати відповідні рекомендації щодо публічної дипломатії та стратегічної комунікації.

За роки існування публічної дипломатії та стратегічних комунікацій і досі в науковій думці наявні суттєві розбіжності в їх інтерпретації та повністю відсутній консенсус щодо принципової різниці. Перша категорія дослідників розглядає ці два поняття як аналогічні концепції, проте друга вбачає у них чітко розрізнені, треті наполягають до виокремлення однієї з них як комплексної та домінуючої теорії. Достатньо багато західних практиків з питань публічної дипломатії і досі ставляться з недовірою до всіх нововведень у їх сфері компетенції. У такому випадку наявність конфліктуючих поглядів демонструє потребу в обов'язковому зміцненні теоретичного базису публічної дипломатії та стратегічних комунікацій.

Проблематика публічної дипломатії досліджена набагато складніше, ніж стратегічні комунікації, передусім завдяки таким американським дослідникам, як Е. Гулліону (Edmund Gullion), К. Л. Адельману (Kenneth L. Adelman), Дж. Даффі (J. Duffey), Дж. Крічлоу (James Critchlow), Е. Блінкену (Antony Blinken) та інші.

Якщо розглядати стратегічні комунікації на національному рівні, то тут теоретична база не така розвинена і досліджена сьогодні. Донедавна це поняття циркулювало серед таких галузей знань, як маркетинг, менеджмент, паблік рілейшнз або політичні комунікації. Серед науковців, які досліджували стратегічні комунікації, слід відзначити К. Халлахана (Kirk Hallahan); С. Бьорда (C. Bird), Дж. Фарвелла (James Farwell), П. Корніша (Paul Cornish), Дж. Ліндлі-Френч (Julian Lindley-French), К. Йорке (Claire Yorke), С. Тетемом (Steve Tatham), Ф. Тейлором (Philip Taylor), С. Джонсон (Stuart Johnson) та інші [12]. Методологічні ж дефініції цього явища на національному рівні містяться здебільшого у державних документах – концепціях, доповідях чи стратегіях, насамперед, Міністерств оборони та інших державних органів, в тому числі і міжнародних безпекових організацій

(НАТО). Зауважимо, що в основному у зазначених авторів стратегічні комунікації та публічна дипломатія йдуть в обов'язковій прив'язці одне до одного. Однак ця прив'язка має достатньо масштабне поле інтерпретацій.

В українській літературі наявна розширена наукова база, яка присвячена публічній дипломатії, хоча здебільшого вона стосується проблем тлумачення, історії та методологічних основ: В. Королько, В. Крутько, Є. Макаренко, О. Тищенко-Тишковець, В. Ціватий та інші [11, 12]. У той час проблематика стратегічних комунікації наразі представлена у науковому дискурсі достатньо скромно, але висвітлюється завдячуючи таким дослідникам, як Г. Почепцов, А. Баровська, О. Кушнір [6].

Виклад основного матеріалу дослідження. Феномен публічної дипломатії має достатньо тривалу історію та актуальність. У науковій думці наявна проблематика набула останні 20–30 років. Родоначальниками публічної дипломатії, як і описували раніше, є США, але за роки появи у 60-ті роки минулого століття ця концепція активно розповсюджується. Однак достатньо багато розходжень і навіть гострих протиріч між набутою практикою публічної дипломатії та основоположними науковими розробками, які узагальнювали б цю практику та слугували б потрібними дороговказами для практики.

Упродовж кількох останніх десятиліть відбувається істотна трансформація дипломатичної діяльності. З-поміж основних чинників, які впливають на ці процеси, насамперед, слід зазначити про глобалізацію у різних сферах, стрімке впровадження новітніх інформаційних та комунікаційних технологій, особливості розвитку постіндустріальної економіки, появу нових впливових акторів міжнародних відносин. Як наслідок, значно розширюється як поле дипломатичної діяльності, так і коло суб'єктів, які до неї залучені. Усе це трансформувало теорію і практику політичних відносин та зумовило появу нових термінів, які хоча й включають слово «дипломатія», але не завжди стосуються традиційної дипломатії як «засобу взаємодії між державами, в рамках якого вони намагаються впливати на національні інтереси один одного, не вдаючись до застосування сили» [5, 8].

Так, у сучасному вжитку зустрічаємо такі поняття, як «громадська дипломатія», «публічна дипломатія», «народна дипломатія», «культурна дипломатія», «іміджева дипломатія», «спортивна дипломатія», «релігійна дипломатія», «віртуальна дипломатія», «цифрова дипломатія», «твінтер дипломатія». Указані терміни застосовуються по-різному, деякі з них є майже ідентичними за своїм змістом, а інші – виникають і можуть швидко втратити актуальність. Перш за все доречно розмежувати «не традиційну» дипломатію як сучасний атрибут зовнішньополітичної діяльності суб'єкта міжнародних відносин та різноманітну діяльність широкого кола недержавних організацій і структур у власних чи загальнолюдських інтересах. Остання є «дипломатією» лише у розумінні неконфронтаційності, застосування мистецтва ведення переговорів чи наявності іноземного елемента та найчастіше позначається терміном «громадянська дипломатія».

Для більш докладного вивчення цього феномена необхідно деталізувати зміст вихідних понять.

Отже, спочатку розберемося в значенні двох його складових – публічності і дипломатії. Від давньогрецького слова *diploma* походить слово «дипломатія», яким позначали вірчі грамоти послів у формі подвійних дощечок. Наразі в політичному дискурсі існує декілька визначень поняття «дипломатія»: один з видів діяльності в управлінні відносинами між країнами, вмінні вести цю діяльність; форма співпраці між державами мирними засобами;

діяльність глав держав та урядів, спеціальних органів зовнішніх відносин заради здійснення цілей та завдань зовнішньої політики держави, і захисту прав та інтересів держави за її межами. Ось чому дипломатію вважають як послідовну та системну діяльність керівних органів держави та уповноважених ними органів, спрямовану на виконання зовнішньої політики держави з використанням обов'язкових мирних засобів [16].

Враховуючи англомовне зародження терміна «публічна дипломатія», варто розглянути одні з основних варіантів перекладу слова public. Public – публічний, громадський, відкритий, народний, загальнодоступний. Як відомо, фундаментом легітимної державної політики держави є врахування громадської думки та думки публіки, через формування якої можливо змінювати політику іншої держави.

На цьому і побудована концепція публічної дипломатії. Це складає її головну підоснову як інструменту глобального управління. Отже, терміном «нова публічна дипломатія» позначають результат трансформації традиційної публічної дипломатії [17].

Концепція нової публічної дипломатії виникла на зламі століть, насамперед у вигляді розширених прогнозів розвитку царини міжнародної комунікації, а згодом надбала конкретизації завдяки врахуванню практичного досвіду. Основними чинниками, які найбільше вплинули на формування нової публічної дипломатії, можна вважати поширення новітніх технологій та збільшення кількості і впливовості міжнародних неурядових акторів. Насамперед на початку 2000-х років виникла стійка тенденція збільшення чисельності інтернет-користувачів (яких називають нетізенами чи мережанами) у розвинених країнах. Раніше інтернет-послугами користувалися здебільшого на Заході (різниця в проникненні інтернету між розвиненими країнами та країнами, які розвиваються, була досить великою. У 2000 р. в розвинених країнах – 31 %, а в країнах, які розвиваються – 2 %). Звичайним розвитком інтернету виникло поширення технологій Web 2.0, які відзначаються активними користувачами у створенні веб-контенту. Також слід зазначити масове розповсюдження мобільних телефонів, які у 2010 р. перетворилися у пристрої із розширеними комунікаційними можливостями. Завдяки цьому здатність звичайного активного користувача за допомогою СМС створювати міжнародні новини у багатьох країнах вийшла на якісно кращий рівень [11].

Другим важливим чинником трансформації публічної дипломатії є збільшення кількості і ролі недержавних акторів на великій міжнародній арені.

Серед них більшою мірою помітні неурядові організації, транснаціональні корпорації та міжнародні ЗМІ. Збільшення кількості НУО наприкінці 1990-х років трансформувалося у глобальне явище, яке отримало назву «революція асоціацій» [9].

Нові технології у цьому процесі відіграли не останню роль. Хоча згадані тенденції були започатковані у 90-х роках минулого століття, але повною мірою проявилися аж на початку третього тисячоліття. За таких умов застаріле розуміння громадської дипломатії з акцентом на державні ЗМІ, підконтрольні ієрархічному урядовому апарату, не відповідає сучасним вимогам, обмежує можливості держав та в той самий час зменшує їхню конкурентоспроможність.

Спроби порівняння публічної дипломатії і нової публічної дипломатії на базі виокремлення їхніх істотних характеристик були зроблені у багатьох дослідженнях. Та не всі виділені особливості відповідають сьогоденню. Швидке застосування інформаційно-комунікаційних технологій та соціальних змін стимулює постійно переглядати попередні прогнози. Крім того, потрібно зазначити, що деякі ознаки, які приписують новій

громадській дипломатії, притаманні й для традиційної публічної частини «холодної війни» (табл. 1).

Розглянемо властивості нової громадської дипломатії, насамперед з огляду на її основні складові, а саме – учасників, методи і технології провадження. Якщо аналізувати загальні цілі громадської дипломатії, то вони мало змінилися і передбачають реалізацію власних зовнішньополітичних зв'язків у міжнародних відносинах.

Як уже було досліджено, найбільші зміни відбулися серед співучасників нової публічної дипломатії. На цьому етапі держави змушені вже конкурувати з мережевими неурядовими суб'єктами, які мають такі переваги, як: гнучкість, адаптивність, надійність, здатність миттєво розростатися та швидко реагувати на події міжнародного життя [8].

У результаті аналізу як теоретичних концепцій [6, 8, 10, 13, 15, 17], так і зразків практичної реалізації нової публічної дипломатії сформуємо порівняльну таблицю (табл. 1) істотних характеристик публічної дипломатії і нової публічної дипломатії.

Таблиця 1

Порівняльна характеристика публічної дипломатії та нової публічної дипломатії

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ	НОВА ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ
<p><i>Учасники:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – держави (органи влади, спеціально створені структури); – наближені до держав ЗМІ та неурядові організації 	<p><i>Учасники:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – держави; – міжнародні організації; – громадянське суспільство та об'єднання
<p><i>Медіа-середовище:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – телебачення, радіо-, відео- й аудіопродукція; – друковані ЗМІ та інші друковані матеріали 	<p><i>Медіасередовище:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – комп'ютери, мобільні телефони з доступом до інтернету, відповідні додатки та програмні засоби; – телерадіоканали (зокрема супутникові, online та в кабельних мережах), впливові друковані ЗМІ
<p><i>Методи:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – одностороннє інформування; – стратегічна комунікація з метою формування іміджу; – побудова постійних відносин через освітні та культурні програми, міжнародні заходи 	<p><i>Методи:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – побудова мереж із залученням широкого кола зовнішніх та внутрішніх неурядових структур; – використання інформаційних приводів для власних цілей; – поєднання різних технологій та засобів, індивідуальний
<p><i>Інші особливості:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – змагання між державами, які є ідеологічними противниками; – ієрархічна структура управління; – чітке розмежування зовнішньої та внутрішньої аудиторій; – довготривалі програми з чітко визначеними термінами реалізації і розподілом функцій 	<p><i>Інші особливості:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> – гостра конкуренція держав та неурядових акторів в інформаційному просторі; – горизонтальні зв'язки між учасниками; – поступове розмивання меж між зовнішньою та внутрішньою аудиторіями щодо міжнародних проблем; – поєднання стратегічних програм із необхідністю миттєвої реакції

Джерело: узагальнено автором за [6, 8, 10, 13, 15, 17].

Натомість держави матимуть силу протиставити цьому неабиякі фінансові та організаційні ресурси, підтверджену легітимність, владні повноваження і неабиякий досвід. У минулому уряди розглядали особисту громадськість із активною позицією як перешкоду або складність для стратегій громадської дипломатії.

Розвиток концепцій демократичного транзиту супроводжується усвідомленням необхідності врахування потенціалу дещо ширшого кола інструментів, серед яких часто згадують власне громадську дипломатію.

Культурна дипломатія серед нової публічної дипломатії розглядається як концептуальна стратегія держави на базисі міжнародних, європейських норм та норм внутрішньодержавного права з наміром створення цілісного позитивного іміджу держави, орієнтованого на цінності. Основним завданням культурної дипломатії є створення сприятливого образу країни, на базисі якого можливо побудувати належні зв'язки з міжнародними акторами.

Виходячи з того, що застосування державою культурної дипломатії спрямоване на реалізацію політичних цілей держави, призначень культурної дипломатії дуже багато. Умовно їх можна розділити на три рівні: глобальний, національний, регіональний. На глобальному рівні культурна дипломатія слугує підтримці миру та безпеки у світі, що передбачає поглиблення міжнародної співпраці; відсторонення та попередження конфліктів на релігійному, етнічному, культурному рівні; збереження культурного розмаїття; боротьбу з уніфікацією культури. На такому рівні держави взаємодіють у межах спільних проєктів інституцій системи ООН, Великої двадцятки, Великої сімки і проєктів з управління та формування глобальними ініціативами в царині міжкультурного та міжрелігійного діалогу [11].

На регіональному рівні – зокрема, на рівні ЄС, культурна дипломатія передбачає створення взаємовигідних партнерських стосунків з акторами, які її оточують, шляхом створення та підтримки позитивного та спільного культурного простору. Така взаємодія відбувається переважно в рамках регіональних інтеграційних утворень, на європейському рівні можливо зазначити про участь в культурних проєктах та культурній політиці ЄС [9].

На національному рівні культурна дипломатія допомагає захисту національних інтересів та врегулюванню завдань, які спрямовані на розвиток країни. Це передбачає практичну активність держави з впровадження національної стратегії або програми у сферу культурної дипломатії та зовнішньої політики в сукупності. Важливо зазначити, що практичне виконання зазначених цілей взаємопов'язане між собою та обопільно впливає і відображається на всіх рівнях взаємодії та відповідає значенню нової культурної дипломатії.

Наразі активно розвиваються міжнародні проєкти, які популяризують Україну у світі та є саме публічною дипломатією. Одним із масштабних міжнародних соціальних проєктів, до якого була долучена авторка цієї публікації, став проєкт «Книга Добра», який мандрує світом та об'єднав тисячі дітей та дорослих з єдиною метою – відшукати унікальні історії про добро в усіх проявах. Це Книга про Україну, про нас, українців, і про майбутнє, яка містить у собі щире та нерафіноване добро [4].

Участь у створенні «Книги Добра» взяла більше 500 тисяч дітей та дорослих з усіх куточків України. 350 переможців попередніх етапів міжнародного соціального проєкту «Книга добра» мали змогу бути в складі української делегації та передавати

примірники Книги в найбільші бібліотеки світу. Унікальний примірник «Книга Добра» вже зберігається у бібліотеці Ватикану, Туреччини, Литви, Латвії, Естонії, Румунії та України.

За підтримки міністра закордонних справ України Павла Клімкіна (2014–2019 рр.), Міністерства закордонних справ Естонії, Посольства Естонії в Україні, Міністерства людських ресурсів Угорщини, Посольства Угорщини в Україні, з благословення Кардинала, верховного архієпископа Києво-Галицького Любомира Гузара був реалізований міжнародний соціальний проєкт «Книга Добра» [4].

Потужно розвивається нова публічна дипломатія на фоні пандемії в середині країни за рахунок культурно-мистецького проєкту «Таємниці України для тебе» за підтримки Міністерства закордонних справ України, БФ «Чисті серцем» та ВГО «Територія Жінок», який продиктований викликами часу і давно назрілою необхідністю створення єдиної бази видів народних ремесел, зібранням рецептів автентичної та традиційної української кухні, популяризації історичних та культурних пам'яток з різних регіонів України, та буде набирати обертів й за межами України, що, в свою чергу, є прикладом публічної дипломатії в дії. Отже, на підставі дослідження функцій культурної дипломатії можна визначити, що її пріоритетними напрямками є: підтримка культурних зносин з міжнародними акторами; участь у міжкультурному обговоренні; пропагування сильних сторін особистої держави шляхом просування її культурних звершень.

Суб'єктами культурної дипломатії здатні бути як державні, так і недержавні актори. Керівні функції з координації та побудови її стратегії належать державі, яка через МЗС і дипломатичні установи за кордоном реалізує культурну дипломатію. Звичайно, інші міністерства і відомства, які пов'язані з питаннями культури, мистецтва, науки, освіти та спорту, взаємодіють через співпрацю з МЗС в її реалізації [1].

Беручи до уваги риси адміністративного забезпечення та розподілу механізмів та обов'язків прийняття рішень, співпрацю між відповідними державними установами, відомствами та міністерствами, які займаються реалізацією політики, зауважимо, що нова публічна дипломатія має можливість бути централізованою, якщо головну роль при здійсненні та розробці відіграють державні актори (КНР), та децентралізованою, – у варіантах делегування державними акторами частини власних повноважень з реалізації культурної дипломатії недержавним або напівдержавним органам і установам (Італія, Німеччина). Як відомо, децентралізована система найбільш мобільна при реалізації власних функцій та повноважень.

Розвиток новітніх форм міжнародних відносин сприяє розширенню кількості недержавних суб'єктів нової публічної дипломатії, поміж яких варто зазначити громадські організації, асоціації, фонди, окремих діячів науки, мистецтва, культури, ЗМІ та спорту. Роль засобів масової інформації в сучасному глобалізованому світі стабільно зростає, адже саме ЗМІ транслюють та формують назовні інформацію про країну та її досягнення.

Багатостороння культурна дипломатія реалізовується в рамках міжнародних форумів та організацій, які можуть бути як міждержавними – структури ООН, ЮНЕСКО, ЄС, країни Великої вісімки/сімки, БРІКС, так і недержавними [9].

Звичайно, залежно від культурного потенціалу, історичних та економічних особливостей держави можуть різнитися і напрями її культурної дипломатії, які могли б виступати у формі поширення мови, мистецтва, захисту культурної спадщини, культурної продукції, науки, освіти, спорту, туризму.

Традиційно джерелом культурної дипломатії є мистецтво у різних проявах, що зумовлює проведення фестивалів, концертів, виступів, семінарів. Важливим її направленням є пропагування позитивного іміджу держави з метою залучення нових інвестицій, також сюди бажано віднести боротьбу з ворожою пропагандою та неодмінність протидії інформаційним війнам. Відповідно до пріоритетів, напрямів та фінансування культурної дипломатії виділяють її різноманітні форми реалізації. Це можуть бути різноманітні комплексні заходи, які передбачають одночасне впровадження з кількох напрямів: дні культури, міжнародні фестивалі або відокремлені заходи, присвячені реалізації окремого направлення: тематичні фестивалі, концерти, які спрямовані на окрему аудиторію.

У контексті публічного управління необхідним є прийняття Державної програми розвитку та поглиблення культурних зв'язків із закордонним українством, за яку говорять уже достатньо багато років. Успішний розвиток української культурної дипломатії є можливим за умови системного та комплексного підходу Міністерства закордонних справ України та Міністерства культури та інформаційної політики України, експертної спільноти, громадських організацій, волонтерів, представників української діаспори.

Висновки. Можна констатувати, що нова публічна дипломатія та культурна дипломатія в Україні лише розпочинають активно розвиватись і сьогодні стикаються із великою кількістю проблем, зокрема, через відсутність єдиної координації роботи різноманітних культурних центрів, відсутність єдиної державної стратегії.

Вироблення суспільного консенсусу в реалізації політики нової публічної дипломатії є сьогодні найголовнішим завданням, адже українські культурні ініціативи, які з'являються на міжнародному рівні, мають бути внутрішньо узгодженими та відображати загальносуспільний консенсус. Для подальших наукових досліджень нагальним є вивчення особливостей формування позитивного образу України у світі засобами культури та міжнародного співробітництва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про культурно-інформаційний центр у складі закордонної дипломатичної установи України: Указ Президента України 2006 р. № 142. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/142/2006#Text>
2. Угода про коаліцію депутатський фракцій «Європейська Україна» / Верховна Рада України восьмого скликання. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15#Text>
3. Валевський О. Порядок денний державної культурної політики в умовах зовнішньої агресії: Аналітична записка. Національний інститут стратегічних досліджень при Президентові України: веб-сайт. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1872/>
4. Книга Добра: веб-сайт. URL: <https://knyga-dobra.blogspot.com/>
5. Кулеба Д. Публічна дипломатія – нова зброя України в умовах гібридної війни. Європейська правда: веб-сайт. URL: <http://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/09/23/7038633/>
6. Культура 2025. Платформа стратегічних ініціатив. URL: <http://cd-platform.org/publications/1299-kultura-2025-platforma-stratehichnykh-initsiatyv>
7. Веб-сайт Моя Україна – це. URL: <https://myukraineis.org/>
8. Най Дж. С. Нова публічна дипломатія. *День*. 2010. № 28. URL: <http://www.day.kiev.ua/ru/article/den-planety/novaya-publichnaya-diplomatiya>.

9. Ошитко О. Сучасні тенденції міжкультурного співробітництва в Європі. *Віче*. URL: <http://veche.kiev.ua/journal/2519/>
10. Пересулько Т. Єжи Онух: «Культурна дипломатія – це продаж іміджу країни засобами культури». LB.ua: веб-сайт. URL: https://rus.lb.ua/culture/2015/11/25/321735_iezhi_onuh_kulturna_diplomatija_tse.html
11. Ціватий В. Публічна дипломатія: традиції, тренди та виклики (досвід і пріоритети для України). UA Зовнішні справи: веб-сайт. 2014. URL: <http://uaforeignaffairs.com/ua/ekspertna-dumka/view/article/publiczna-diplomatija-tradiciji-trendi-ta-vikliki-dosv/>
12. Cornish P., Lindley-French J., Yoke C. Strategic Communications and National Strategy. A Chatham House Report. 2011. *September*. URL: <https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/r0911stratcomms.pdf>
13. Cull J. N. Public Diplomacy: Lessons from the Past. Los Angeles: Figueroa Press, 2009. 61 p.
14. Pamment J. New Public Diplomacy in the 21st Century: A Comparative Study of Policy and Practice. London: Routledge, 2013. 184 p.
15. Christopher P. Strategic Communication: Origins, Concepts and Current Debates. Praeger, 2011. P. 3.
16. What Is Public Diplomacy? United States Information Agency Alumni Association: веб-сайт. URL: <http://www.publicdiplomacy.org/1.htm>
17. Zimmerman S. The New Public Diplomacy: the Winning Move in Revolutions. The Journal of Public Diplomacy. 2012. Issue 3, № 1. URL: <https://surface.syr.edu/exchange/vol3/iss1/4/>

REFERENCES

1. President of Ukraine. (2006). Pro kulturno-informatsiyni tsentr u skladi zakordonnoi dyplomatychnoi ustanovy Ukrainy: Ukaz [About the cultural and information center as a part of a foreign diplomatic mission of Ukraine: Decree]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/142/2006#Text>
2. Verkhovna Rada Ukrainy. (2014). Uhoda pro koalitsiiu deputatskyi fraktsii «Yevropeiska Ukraina» [Agreement on a coalition of European Ukraine parliamentary factions. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15#Text>
3. Valevsjkyj, O. (2015). Poriadok denni derzhavnoi kulturnoi polityky v umovakh zovnishnoi ahresii: Analitychna zapyska [The agenda of state cultural policy in the face of external aggression]. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/poryadok-denniy-derzhavnoi-kulturnoi-politiki-v-umovakh>
4. Knyha Dobra [The Book of Good]. URL: <https://knyga-dobra.blogspot.com/>
5. Kuleba, D. (2015). Publiczna dyplomatia – nova zbroia Ukrainy v umovakh hibrydnoi viiny [Public diplomacy – a new weapon of Ukraine in a hybrid war]. Yevropeiska pravda: veb-sait. URL: <http://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/09/23/7038633/>
6. Kultura 2025. Platforma stratehichnykh initsiatyv [Culture 2025. Platform of strategic initiatives]. URL: <http://cd-platform.org/publications/1299-kultura-2025-platforma-stratehichnykh-initsiatyv>
7. Veb-sait Moia Ukraina – tse [My Ukraine is this]. URL: <https://myukraineis.org/>

8. Nai, Dzh. S. (2010). Nova publiczna dyplomatiia [New public diplomacy]. *Den*, (28). URL: <http://www.day.kiev.ua/ru/article/den-planety/novaya-publichnaya-diplomatiya>
9. Oshytko, O. (2011). Suchasni tendentsii mizhkulturnoho spivrobitnytstva v Yevropi [Modern tendencies of intercultural cooperation in Europe]. *Viche*, (8). URL: <http://veche.kiev.ua/journal/2519>
10. Peresunjko, T. (2015). Yezhy Onukh: «Kulturna dyplomatiia – tse prodazh imidzhu krainy zasobamy kultury» [Jerzy Onukh: «Cultural diplomacy is the sale of the country's image by means of culture»]. Veb-sait LB.ua. URL: https://rus.lb.ua/culture/2015/11/25/321735_iezhi_onuh_kulturna_diplomatiya_tse.html
11. Tsviatyi, V. (2014). Publiczna dyplomatiia: tradytsii, trendy ta vyklyky (dosvid i priorityty dlia Ukrainy) [Public diplomacy: traditions, trends and challenges (experience and priorities for Ukraine)]. Veb-sait UA Zovnishni spravy. URL: <http://uaforeignaffairs.com/ua/ekspertna-dumka/view/article/publiczna-diplomatija-tradiciji-trendi-ta-vikliki-dosv/>
12. Cornish, P., Lindley-French, J., Yoke, C. (2011, September) Strategic Communications and National Strategy. URL: <https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/r0911stratcomms.pdf>
13. Cull, J. N. (2009). *Public Diplomacy: Lessons from the Past*. Los Angeles: Figueroa Press.
14. Pamment, J. (2013). *New Public Diplomacy in the 21st Century: A Comparative Study of Policy and Practice*. London: Routledge.
15. Christopher, P. (2011). *Strategic Communication: Origins, Concepts and Current Debates* – Praeger. ABC-CLIO.
16. What Is Public Diplomacy? (2002, September 1). URL: <http://www.publicdiplomacy.org/1.htm>
17. Zimmerman S. (2012). The New Public Diplomacy: the Winning Move in Revolutions. *The Journal of Public Diplomacy*, 3(1). URL: <https://surface.syr.edu/exchange/vol3/iss1/4/>

Liliia V. Shevchenko, Postgraduate Student, University of the State Fiscal Service of Ukraine

New Public Diplomacy in Context of Public Administration

In the article it was analyzed the concept and strategy communications of public diplomacy, examines the implementation of the «soft power» in the policy of Ukraine due to the modern digitalization of the world community. It is highlighted in the article the main features of the new public diplomacy. The circle of participants, technological and media environment, methods, as well as features of the practical implementation of new public diplomacy have been investigated. The features of using the tools of cultural diplomacy to support and promote the national interests of Ukraine have been determined. The process of formation of new institutional structures is identified in the article and based on the Ministry of Foreign Affairs and the Ministry of Culture and Information Policy, that is supposed to be responsible for new public diplomacy and cultural diplomacy, as it is especially important in the context of external aggression and negative propaganda against Ukraine. The necessity of introduction of socio-cultural projects, both inside the country and abroad, strengthening of the project component in public administration is substantiated.

The main purpose of the article is to analyse the approaches to defining the concept of new public diplomacy and cultural diplomacy, their content and essence in public administration.

In the study the methods of comparison, analysis and synthesis, methods of induction and deduction have been used.

The main results of the study are the substantiation that new public diplomacy and cultural diplomacy in Ukraine are just beginning to develop actively and today face many problems, in particular, due to the lack of unified coordination of the work of different cultural centers, the lack of a unified state strategy.

Developing a public consensus in the implementation of the policy of new public diplomacy is today almost the main task, because Ukrainian cultural initiatives that reach the international level must be internally agreed and reflect the general consensus. It is concluded that the states remain the participants of international communications but it should compete with the non-governmental organisations that are more adaptive, networked and expansive.

Key words: *civil society, cultural diplomacy, public administration, public diplomacy, social networks, soft power.*

Стаття надійшла до редколегії 27 січня 2021 року